

nærmere er angivet. Derved bortfalder dels Offerpligten, dels den direkte Betaling i Form af Præste- og Degnepenge o. s. v.

Naar dernæst spørges om, hvorledes Midlerne til at opnaa disse Formaal tilvejebringes, skelner Loven mellem to Perioder, først en femaarig Periode, i hvilken Kirkerne skulle tilvejebringes, og saa den Periode, som indtræder, efter at det Maal er naaet, og hele Ordningen kunde træde i Kraft. I de første fem Aar søges altsaa Midlerne tilvejebragte til de ny Kirkebygninger, og dette søges naaet dels ved en Ligning paa Menighederne, altsaa paa Befolkningen, for saa vidt den hører til Folketirken, nemlig med $\frac{1}{5}$ pCt. Tillæg til Indkomstskatten i Kjøbenhavn og med $\frac{1}{15}$ af Formue- og Veiligheds-skatten paa Frederiksberg dels ved Tilskud af Statskassen og Kommunen i Kjøbenhavn og af Statskassen for Frederiksbergs Vedkommende, idet paa Grund af Forholdene der et Tilskud fra Kommunen bortfalder, da Kommunen selv der skal bygge og derfor kommer til at dække det, som ikke kommer ind paa anden Maade.

Naar derefter Betingelserne for hele Ordningen ere tilvejebragte, blive Udgifterne i Kjøbenhavn at overtage af den fælles kirkelige Kasse, idet man har fundet, at det var den hensigtsmæssigste Ordning, at Kirkerne i Kjøbenhavn, som nu bestaa hver for sig, vel bevare deres relative Selvstændighed med egne Indtægter og Udgifter, men at de slutte sig sammen med Hensyn til de Udgifter, som den ny Lov vil foranledige og værlig med Hensyn til de geistliges Lønninger slutte sig sammen til et Fællesskab, som har en fælles Kirkelasse, som saa vil have at afholde Vedligeholdelsesudgifter for Kirkerne og Lønninger til de kirkelige Embedsmænd. Dens Indtægter ville først være det mulige Overskud af de enkelte Kirker, dernæst Overstuddet af Begravelsesvæsenet og endelig en Rendelse, thi medens al Betaling til Præsterne skulde ophøre, kunde der dog endnu — og det var af Kommissionen bragt i Forslag — finde en Betaling Sted for de kirkelige Handlinger, men Beløbet skulde indbetales til Kirkelassen. Det har jeg i Forslaget forandret noget derhen, at der egentlig talst slet ikke betales noget for de kirkelige Handlinger, men at der bliver at erlægge en Rendelse for Benyttelse af Kirker og Kapeller og af det hvide Apparat, som hører dertil, for hvilken Rendelse alle, som ikke have Raad til at erlægge den, kunne fritages af Kirkelassens Betyrrelse eller af Præsten. Dernæst skal der gives et Tilskud af Kjøbenhavns Kommune af 50,000 Kr. og af Statskassen

af 125,000 Kr. aarlig, og endelig skal der finde en Ligning Sted paa Beboerne i Kjøbenhavn med indtil $\frac{1}{4}$ pCt. som Tillæg til Indkomstskatten; paa Frederiksberg, hvor Tilskuddet fra Kommunen bortfalder, skal der gives et Tilskud af 25,000 Kr. aarlig fra Statskassen og finde en Ligning Sted af $\frac{1}{12}$ som Tillæg til Formue- og Veiligheds-skatten samt erlægges de samme Rendelser, som jeg før omtalte.

Der er selvfølgelig ved Siden af disse Hovedtræk en stor Mængde Detailpunkter, som paa Grund af de ejendommelige og historiske Retsforhold, hvori de enkelte Kirker staa, snart have maattet reguleres ved Loven, snart maa forbeholdes en Ordning ved senere Love, ved kongelig Anordning eller i det hele taget ved nærmere Forhandling, men Hovedtrækkene ere de, som jeg har angivet, og derved vil der efter min fulde Overbevisning kunne naas for en væsentlig Del en Afhjælpning af de Forhold, som med Tøje fra kirkelig Side kaldes Nødsforhold, som bestaa i disse Kommuner. Jeg siger, at det for en væsentlig Del vil kunne naas, naaget jeg ikke har dristet mig til at gaa videre end at stille Maalet derhen, at man dog for Kjøbenhavns Vedkommende kan naa til, at et Sogn ikke faar mere end en Befolkning af 25,000 Mennesker. Først naar et Sogn overskrider denne Grænse, har Loven tænkt sig, at det skulde tages under Overvejelse, hvilken yderligere Deling og yderligere Udvikling af de kirkelige Forhold der kan finde Sted. Naaget dette Antal af Menighedsmedlemmer er væsentlig ringere end det, der findes i nogle af de større Sogne i den ny Del af Staden, i Forstæderne, er det dog, som alle ville erkende, et meget betydeligt Tal og alt for meget for en enkelt Mand selvfølgelig, men man har ment, at med den fuldigere geistlige Betjening, som hvert Sogn udrustes med, vil man tilnærmelsesvis kunne naa, hvad der bør naas, idet man ogsaa har forudsat, af disse geistlige Embedsmænd kunne indbyrdes fordele Virksomheden imellem sig og muligvis finde det rigtigst at fordele denne Virksomhed efter lokale Hensyn, hvorved altsaa en vis yderligere Deling vilde opnaas. Jeg skal ikke nu udtale mig nærmere om Enkelthederne i Forslagene, hvad der vilde være alt for tidligt.

Jeg anbefaler hermed Forslagene til omhyggelig Overvejelse i velvillig Aand, idet jeg ved, at mange — ikke af økonomiske, men af højere Interesser — følge disse Lovforslag, de mange, hvem den kirkelige Udvikling og Folketirkens interesser, for hvem den kristne Tro og Fastholden ved en Hovedstadsbefolkning har Betydning; disse